PRAMÍNEK

INFORMACÍ Z BAČALEK A LIČNA | Č.7

REFERENDUM PŘECE BUDE

Více na toto téma na straně č. 3.

VAŠE OHLASY

Toto mi napsal kamarád, soused radioamatér Tomáš Kolínský, po přečtení Pramínku č. 6.

Slávek Zeler

Ahoj Slávku,
děkuji za zaslání Pramínku. Je to moc hezké, až se mi u některých článků vkrádají slzy do očí.
Bohužel je zde vidět, jak jednoduše se obec může dostat do "kleští" lobby velkých firem - reakce na elektrárny. Kdysi jsem říkal starostovi, aby se sebral a jel podívat do obcí, v jejichž blízkosti se podobné stavby realizovaly. Obce, podle mých informací, získaly z provizí například chodníky, část infrastruktury, případně další výhody. Tady nebude vůbec nic, opravdu Vám to bude stačit tak akorát na posekání trávy. Navíc tržní ceny pozemků a nemovitostí občanů budou tímto necitlivým zásahem obce značně znehodnoceny. V některých obcích se údajně realizovaly v blízkosti větrníků i výměny oken za protihluková z financí provozovatele - zřizovatele této stavby. Tady NEBUDE NIC!! Tak co si má normální člověk o této záležitosti myslet ??

NA ZPRÁVY Z POLITIKY UŽ NEMÁM NERVY. ZAVOLEJ MĚ, AŽ BUDOU UKAZOVAT VEVERKU NA VODNÍCH LYŽÍCH.

Renčín, kniha lesů, vod a strání

Ať se na mne nikdo ze zastupitelstva obce nezlobí, ale toto jednání mi připomíná jednu scénku z filmu "Tři veteráni" "SEDLÁKU zmiz, tady BUDE BITVA". Bohužel pojem "sedlák" je u Vás dvě stě, nebo kolik obyvatel, trvale bydlících v obci. Nehledě na další vztahy se sousedními obcemi, které se budete snažit udržovat a které téměř jednohlasně tuto stavbu na svém území zavrhly.

Chaloupka pana Kolínského

Já, jako bačálská náplava a lufťák Vám do toho nemám co kecat, ale mrzí mne dříve zaujaté stanovisko obce k výstavbě VE. Když jsme s Mirkou zvažovali, kde budeme trávit stáří, jednoznačně vyhrála Vaše obec. Je u Vás krásně, mohl bych si tam vysílat, co hrdlo ráčí, což v Bělé dost dobře nepůjde. Mirce se tam taky moc líbí, ale představa, že budeme "strojníky" mezi stožáry, které nám notabene nic pozitivního k životu nepřinesou, se mi tedy opravdu nelíbí. A to jsme měli už i studii na stavbu baráku na mém pozemku a objety stavební úřady a předběžné souhlasy ke stavbě a dokonce už jsme připravovali i prodej našeho pozemku v Kosmonosech, aby bylo na stavbu. Po všech krocích obce, které vedly k podepsání smlouvy o výstavbě VE jsme z toho vycouvali a budu rád, když se pozemek s chaloupkou prodá, alespoň za nějakou rozumnou cenu, abych měl na přestavbu Bělé ....., co k tomu mám víc dodat. Snad jen toto:
Opravdu si zastupitelstvo myslí, že na takové "výhody", jako je výstavba VE v blízkosti obce naláká kohokoliv k usídlení v obci, kde není chodník, kanalizace, špatná dopravní obslužnost a s dnešními cenami za pohonné hmoty na každou stranu poměrně daleko do zaměstnání?
Na druhou stranu (buďme spravedliví), ale zase velké díky zastupitelstvu za intervence ohledně realizace rekonstrukce rozvodu NN a osvětlení v obci a za vybudovaný vodovod. Jen z mého pohledu tyto plusy pro mne osobně rozhodně nevyváží ten velký mínus - plánovanou výstavbu VE v blízkosti obce.

No a další - odpad všude. Jednou mi někdo řekl, že to dělají lufťáci. Dost jsem se s ním rafnul - jméno nebudu zveřejňovat. Nikdy jsem nikde v lese nezahodil jediný špunt, lahev, ubrousek. Neříkám, že jsme všichni stejní, ale co se dá bohužel dělat. Snad jen stále zdůrazňovat, že procházka krásnou obcí a jejím okolím jsou důležité pro náš každodenní odpočinek a odreagování se od problémů běžného života. Tím, že budeme kopat všude okolo sebe do starých PET lahví, matrací a pneumatik moc rovnováhy nezískáme. A prázdná PET lahev od nápoje a sáček, či ubrousek od svačiny jsou při cestě z lesa rozhodně lehčí, než kompletní svačinka, se kterou jsme vycházeli na procházku a určitě se dá unést i zpět domů.
A argument, že nepořádek dělají lufťáci, není také tak úplně pravda. Myslíš, že si někdo z nás lufťáků dovolí v lese odstavit třeba vrak/zbytky auta? Kdo by se s tím tam táhnul, tak daleko od domova. Když jsem koupil chalupu, stačilo si sednout na zápraží a při pití kávy koukat okolo sebe, jak různé domácí samohyby s valníčkem vezou po silnici směrem z obce něco málo čehosi a zpět se vrací s klestím na topení. A určitě původní náklad vozíku nesloužil na to, aby prázdný vozík nedrncal po rozbité silnici a nerušil odpočívající sousedy.
Bude to chtít ještě hodně práce nás všech, abychom se k sobě a ke svému okolí začali chovat slušně ..... a začali si vážit morálních hodnot.

Hezký nedělní den Vám všem.
Tomáš Kolínský

ZAMYŠLENÍ – ROZHLEDNA, CO VY NA TO?

Ilustrační foto staženo z internetu

Při odbočení ze silnice v Domousnicích na Veselici se postupně přejede až k nejvyššímu bodu na katastru naší obce Bačalky. Vpravo od hlavní silnice je vybudován stožár radiokomunikací. Podle vyprávění starších sousedů se zde uvažovalo o výstavbě rozhledny. Je velká škoda, že přirozený ráz krajiny a kopcovitý terén, provokuje pouze ke stavbám větrných elektráren a podobných staveb, které hyzdí krajinu a přináší průmyslové rušení, kterého byl zdejší hospodářský kraj po celá staletí ušetřen.
Rozhledna je na rozdíl od větrných elektráren vnímána jako přirozený útvar, který přinese člověku poznání blízké i vzdálené krajiny ve které se nachází. Dnešní doba umožňuje cestovat a poznávat exotické a vzdálené země a naši nádhernou krajinu mnohdy opomíjíme. Pohled do krajiny z vyvýšeného místa si bezděky vybíráme při toulkách přírodou. Někde, na vhodných místech si k tomu pomůžeme rozhlednou.

Ilustrační foto staženo z internetu

V naší obci je několik míst, které nabízejí úchvatně pohledy do zatím neporušené přírody na západní hranici Českého ráje. Z rozhledny sice nevidíme množství a rozmanitost druhů hmyzu a brouků, které zde ještě žijí, zato se můžeme kochat pohledem na všechny odstíny zelené barvy lesů a hvozdů, zlaté barvy lánů obilí, které přechází v modř na obzoru v dálkách až stovek kilometrů. V zimě pak můžeme pozorovat uklizenou krajinu pod příkrovem sněhu.
Po přestěhování do zdejší vesnice, jsem při práci na zahradě pozoroval vzácné druhy ještěrek, slepýše, užovek, jednoho z největších našich brouků, vzácného roháče. Dokonce se tu vyskytuje množství jinde nevídaných motýlů. Velké množství netopýrů plní večerní nebe a přes den jsou tu vidět nádherně zbarvení datlové, strakapúdi i žluny. Na podzim zde odpočívá Brkoslav Severní a další migrující ptáci. I přítomnost dravců napovídá, že zde mají dobré podmínky k životu.
To vše se dobrovolně snažíme ničit vidinou peněz. Peníze, které jistě obecní kasa potřebuje, ale určitě ne za cenu narušení životního prostředí. Když už jsme se stali součástí velké Evropy, je možné získat peníze ze strukturálních fondů, třeba i na vybudování kanalizace, kterou jiná směrnice nařizuje. Rovněž stavbu rozhledny je možné z takových zdrojů financovat. Výstavba větrné elektrárny na hranicích Českého ráje, může přinést ekologickou energii, ale uvědomujeme si za jakou cenu?
Kdybych o tomto záměru věděl, dům bych zde nekoupil nebo počkal, až klesnou ceny nemovitostí vlivem stavby, kterou většina obyvatel kromě zastupitelů nechce. I z příspěvků v našem Pramínku jasně vyplynulo, že relativně neporušená příroda a klid je hlavní motivací pro chalupáře i trvalé bydlení v obci, která nemá ani obchod. Rozhledna postavená na vhodném místě by určitě nevyvolala tolik rozporuplných reakcí a při vhodném provozování by přinesla obci i drobný turistický peníz.

Slávek Zeler

OKÉNKO DO SOUČASNOSTI

aneb Co se děje, nešlo přehlédnout a nepotřebuje komentáře. Názor na jednání obecního zastupitelstva ať si každý udělá sám.

30A 34/2010-65

U S N E S E N Í

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Marie Kocourkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci navrhovatele **Přípravného výboru k přípravě místního referenda ve věci umístění větrných elektráren v obci Bačalky**, zastoupeného zmocněncem Ing.Wernerem Vybíralem, adresa pro doručování: Lično 45, 507 23 Libáň, proti odpůrci **obci Bačalky,** Bačalky 101, 507 23 Libáň, v řízení o návrhu na vyhlášení místního referenda, t a k t o:

I. Vyhlašuje se místní referendum v obci Bačalky o otázce: „Chcete, aby na území obce Bačalky a části obce Lično a v přilehlém okolí stála elektrárna dle záměru „Větrné elektrárny Bačalky“ z července 2009?“.

II. Místní referendum se bude konat dne 15. října 2010 v době od 14.00 do 22.00 hodin a dne 16. října 2010 v době od 8.00 do 14.00 hodin.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Krajskému soudu byl dne 16. 8. 2010 doručen návrh navrhovatele podepsaný jeho zmocněncem, kterým se domáhal u krajského soudu vyhlášení místního referenda za podmínek stanovených zákonem č. 22/2004 Sb., o místním referendu a o změně některých zákonů (dále jen “zákon o místním referendu”). Samotný návrh byl sice stručný, ale splňoval náležitosti § 37 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s.ř.s.”), tedy bylo z něj zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje a co navrhuje. Navíc byl doložen řadou písemných příloh, z nichž vyplývala podstata projednávané věci. Dne 6. 4. 2010 podal navrhovatel na Obecní úřad Bačalky návrh na pořádání místního referenda k otázce: “Chcete, aby na území obce Bačalky a části obce Lično a v přilehlém okolí stála elektrárna dle záměru „Větrné elektrárny Bačalky“ z července 2009?“. Na základě výzvy Obecního úřadu Bačalky ze dne 15. 4. 2010 k odstranění nedostatků návrhu navrhovatel tyto nedostatky dne 25. 4. 2010 odstranil.

Pozn. redakce Pramínku:
Dalších 7 stran Odůvodnění neotiskujeme z důvodu nedostatku místa. Celé usnesení je k dispozici na Obecním úřadu a uveřejněno na úřední desce OÚ Bačalky.
Proto ještě jen poslední strana č. 9:

pokračování 30A 34/2010

-9-

Návrh navrhovatele, aby se místní referendum o navržené otázce konalo v rámci voleb do zastupitelstev obcí tak krajský soud shledal naprosto racionálním a v souladu se zákonem o místním referendu, který s takovou možností výslovně počítá. Tento termín skýtá jednak záruku vysoké účasti občanů na hlasování, jednak sníží náklady s konáním referenda spojené (srovnej usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2010, č.j. 44 A 62/2010-19; dostupné na www.nssoud.cz). Proto krajský soud stanovil termín konání místního referenda, jak je uvedeno ve výroku II. usnesení.
Dnem vyhlášení místního referenda je první den vyvěšení usnesení zastupitelstva obce na úřední desce příslušného obecního úřadu. Jak již krajský soud opakovaně uvedl, vstupuje za dané situace do postavení zastupitelstva obce, neboť jeho rozhodnutí o vyhlášení místního referenda nahrazuje právě rozhodnutí zastupitelstva obce. Dle § 93 odst. 5 s. ř. s. soud rozhodnutí (usnesení) ve věcech místního referenda doručí účastníkům a vyvěsí jej na úřední desce. Usnesení nabývá právní moci dnem vyvěšení. Dnem vyhlášení místního referenda je tak v daném případě den vyvěšení usnesení krajského soudu na jeho úřední desce.
V souvislosti s tím krajský soud pouze připomíná, že odpůrce není zbaven povinnosti umístit písemné vyhotovení usnesení neprodleně po jeho obdržení na úřední desku obce, ačkoliv vyvěšení již bude mít toliko povahu informativní, aby se všichni občané obce měli možnost o vyhlášení a datu konání místního referenda dozvědět.
Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 93 odst. 4 s. ř. s. Dle něj nemá žádný z účastníků řízení ve věcech volebních a ve věcech místního referenda právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í:
Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem vyvěšení na úřední desce soudu (§ 93 odst. 5 s. ř. s.). Kasační stížnost ve věcech volebních a ve věcech místního referenda je nepřípustná (§ 104 odst. 1 s. ř. s.).
V Hradci Králové dne 6. září 2010

Za správnost vyhotovení: Očenášková Petra

JUDr. Jan Rutsch, v. r. předseda senátu

NAPSALI JSTE NÁM

Děkujeme panu Štěpánovi, že si našel čas nám napsat, přestože má jistě dost práce s promáčenou chalupou.

Ani trocha filozofie člověka po ránu nezabije, aneb Bačalky a komunálky 2010

Na Bačalkách žijeme jako chalupáři s moji ženuškou již osm let. Je to doba krátká, či dlouhá?
Za těch osm let jsme dobře poznali dva mocipány,chci říci starosty.Čas a události,jež se děly nezávisle na naší vůli, nakonec ukázaly kde byla a je pravda.

Jako Bačalkám a tomuto nádhernému koutu Čech věrní chalupáři,chceme i my přiložit ruku k dílu, aby se nám tu nadále dobře pobývalo.Proto nebudeme lhostejní k tomu, co se děje kolem nás.

Čas komunálních voleb se kvapem blíží, vzrůstá aktivita,naivita,popularita, ale i nervozita,naopak klesá prosperita obce jako takové.
Kandidáti,kteří by se rádi viděli na obecních zastupitelských židlích seděti, započali zpívati a slibovati.
Voliči měj se na pozoru protože," když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají".Nakonec i z pohádek dobře víme i to,že vlk také sliboval a jak to dopadlo?
Jako doživotní majitel mého života jsem se naučil mnohému a jsem tomu rád.Pravda, někdy to byla tvrdá a dosti drahá škola,ale dnes říkám díky za ni.

Mám z gruntu rád lidi,kteří zůstávají za jakýchkoli okolností sami sebou a to trvale. Takových osobností si vážím,takového zásadového a charakterního člověka bych i rád viděl ve starostenském křesle seděti.Vždyť starosta, jak už samo slovo napovídá, by se měl především starat o blaho obce a o to, aby se lidem v obci dobře žilo.
Až naposledy by se pak měl s t a r a t i o svoji kapsu.
Říkáte, že se mnou souhlasíte? No v i d í t e, já jsem za těch 8 let také p r o k o u k n u l !
Takže k věci.Mým osobním názorem a také přáním je, když už někdo dosloužíl,poděkujme mu za práci,popřejme mu pevného zdraví a dejme konečně příležitost novému,protože změna bývá většinou k lepšímu.
Ctěme znovu získanou svobodu a demokracii a braňme ji proti všem vždy a každým dnem.
Jsem přesvědčen o tom, že Bačalky potřebují v čele novou tvář.
Tvář inteligentní,charakterní,sympatickou,ale především.....neokoukanou!
Dejte šanci ženám.Nebo snad ženě?
Tak tohle už opravdu nechám na vás paní a páni voličové.

Mějte šťastnou ruku při výběru,protože tou samou rukou se pak po 4 roky budete drbat za ušima.A abych nezapoměl,držím palce přátelé!

P.S. Shora uvedený text neobsahuje žádná konkrétní jména.Jakákoliv podoba či shoda se skutečností, je čistě náhodná.

Jirka Š t ě p á n
Varnsdorf Kostelní 2113.

31.08.2010

ŠKOLNÍ PERLIČKY

Bačalský prvňáček

Při roznášce předchozího čísla Pramínku se mi u vrat svěřila Dominika Králová, že jde do první třídy. Ani nemusela říkat, že se těší, to nadšené očekávání z ní jen zářilo. Jen byla napjatá, zda ji včas přijde poštou objednaná školní taška. Taška záhy dorazila, a tak jsem se vydala na návštěvu ke Královým.

Přivítal mne její bráška Šimon, přijeli před chvílí od veterináře a tak mi ukázal v křesle si hovícího kocourka, o jehož zranění jsme se minule zmínili. Nožku má stále ještě v bandáži, ale díky vzorné péči o ni nepřišel, vypadal spokojeně. Pak mne Šíma spolu s Dominikou zavedli do svého krásného barevného pokojíku. Psací stůl, židle, taška včetně výbavy už čekaly na první školní dny, chod-

Obrázek od Dominiky Králové pro redaktorku a Pramínek

ba i kuchyň byly plné krásných obrázků. Dominika mi prozradila, že z období předškolních prázdnin se jí hodně líbilo u babičky a dědy ve Sloupnici. Mají tam spoustu zvířátek. Domča si hrála s pejskem Timem a chodila se dívat na koně.

Milá Dominiko, přeji Ti za redakci Pramínku, ať se do školy těšíš, ať je pro Tebe poznávání a objevování nového vždy radostí a zábavou, a hlavně, ať jste s paní učitelkou báječné kamarádky. No, a až se naučíš psát, tak se těšíme na dopis od Tebe.

Sluníčka od Šimona Krále

A ještě vzkaz Šimonovi: „Šímo, vydrž, za chvilku už budeš také školák, Domča školu okoukne a pak Ti bude radit!“

Prvňačka Dominika Králová

Napadlo mne, s jakými pocity nastupují do školy další bačalští školáci? A tak jsem jim zaslala pár otázek. Dá se říci, že víceméně podle předpokladu ještě spolupracovaly čtvrťačky pramínkovské pošťačky Nela a Tonička. Těm starším zřejmě není příjemné se takto otevřít. Ani se jim v dnešní době nedivím. Když my sami neumíme často žít pravdivě, přiznat si pravdu o sobě a sdělit ji slušně druhým, těžko se tomu děti učí. Ještě je často za upřímnost hubujeme a učíme pokrytectví. Pojďme jim příkladem, začněme každý u sebe doma. Děti jsou součástí našeho života, a když jsou spokojené a šťastné, jsme i my rodiče spokojenější. Jsme do doby jejich dospělosti za ně zodpovědní. Aby oni sami uměli přijmout zodpovědnost za svůj život, to se nestane ze dne na den, je potřeba, aby cítili, že jsou přirozenou součástí našich životů. Že se vzájemně od sebe učíme, nerodí se proto, aby byly středem našeho zájmu – zlatíčky, jež jsou smyslem našeho života, ani aby byly okrajem našeho zájmu – zlobidly, jež nás otravují. Potřebují cítit, že jejich potřeby a pocity (které jsou vývojově o stupínek výše než nás rodičů, o dva stupínky od prarodičů..) jsou vyslyšeny, přijaty a v rámci možností uspokojeny.

1) Jaký je tvůj nejkrásnější zážitek tohoto prázdninového léta?

Nela: Bobová dráha a koupání v Lodíně s tobogánem.

Tonička: Chvíle s kamarádkou Lenkou, kocourkem Klacíkem a výlet na lodích po Jizeře.

2) Těšíš se do školy? Proč (i když odpovíš ne)?

N: Ano

T: Těším se na paní učitelku a spolužáky.

3) Kdyby jsi byl/a ředitelem školy, co by, jsi změnil/a?

N: Změnila bych zlobivé děti.

T: Nenutila bych dětem obědy.

4) Co bys u nás v obci chtěl/a změnit, abys příjemněji trávil/a volný čas na Bačalkách.

N: Chtěla bych změnit silnici, aby lidi jezdili slušně, malé hřiště, aby se lidi mezi sebou nehádali a byli k sobě upřímní.

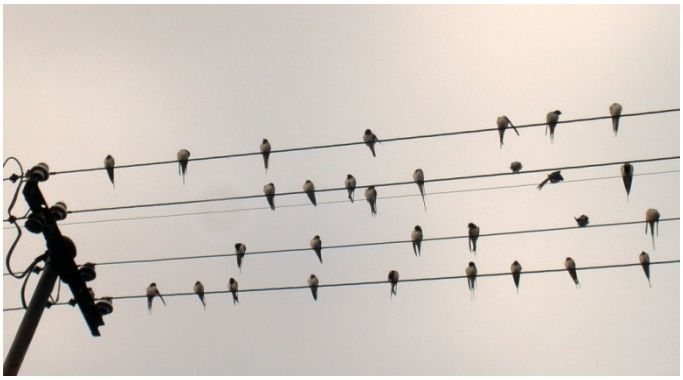
T: Ctěla bych, aby se sem dala bezpečnostní kamera, aby fotila.

J. Rukavičková

O Libáňské škole za první republiky

7. března 1919 se konala na škole oslava narozenin prezidenta T. G. Masaryka. Byl zrušen celibát učitelek. V roce 1919 byla zřízena pobočka při 1. ročníku měšťanské školy. Učitelstvo obnovilo písemným osvědčením slib republice. Oslava 1. výročí republiky byla konána na společné slavnosti, kterou pořádaly všechny zdejší spolky s městskou radou. V roce 1920 bylo vzpomenuto 250. výročí úmrtí J. A. Komenského. Bylo též povoleno vyučovat nepovinně jazyku francouzskému.
V Československu se konalo sčítání lidu, vypomáhali učitelé jako sčítací komisaři. Na jaře byly lesy zachváceny mniškou, děti byly upozorněny na ničení. Na konci školního roku byly podniknuty výlety na Prachov, na Riegrovu stezku a do Hořic. Bylo odsouhlaseno nové uspořádání školy a to v tom smyslu, že bude 5 nižších tříd osmitřídní školy stejnoměrně pro chlapce i dívky a měšťanská škola byla přihlášena za smíšenou stejně přístupnou chlapcům i dívkám.
V roce 1921 byly ze tříd odstraněny kříže, konala se sbírka na pomoc Rusku. 22. října zavítal do Jičína prezident T. G. Masaryk, na školách bylo volno, učitelstvo se účastnilo slavnosti v Jičíně. Dne 13. července 1922 byl vydán tzv. Malý školský zákon, kterým se zavádějí nové předměty – Občanská nauka a výchova, Ruční práce pro chlapce i děvčata, Nauka o domácím hospodářství. Důležitou reformou bylo i rozšíření školní docházky na plných 8 let a zrušení všech úlev. Žáci byli též zproštěni povinné docházky na vyučování náboženství. Počet žáků ve třídě se snižuje na 60, na školách jednotřídních na 50.
Koncem školního roku 1922–1923 se konala školní výstava v kreslírně. Mnoha rodiči i veřejností zde byly s velkou pozorností prohlédnuty ruční práce dívek, sešity, výkresy, rysy, pomůcky. Zvláště upoutal "Dětský koutek" vyzdobený hračkami, jež děti většinou samy zhotovily a "Perníková chaloupka". Následovala okresní školní výstava, kde byly význačnější práce ze škol celého okresu.
V roce 1924 se konala na škole slavnost na památku 100. narozenin B. Smetany. Rovněž bylo vzpomenuto 25. výročí smrti libáňského rodáka dr. J. Emlera, univerzitního profesora, archiváře města Prahy a spisovatele historických děl. Z popudu ministerstva školství a národní osvěty zavítalo do Libáně 10 učitelek a učitelů ze Slovenska z Nových Zámků. Úkolem tohoto studijního zájezdu bylo seznámit se s naším školstvím, poznat dále náš průmysl, polní hospodářství i krajinné krásy. Hostům se ve škole líbilo, zhlédli i zdejší cukrovar, drožďárnu a továrny na výrobu kuřáckých i psacích potřeb. Byl pro ně uspořádán i zájezd do Dětenic, kde si prohlédli vzorné hospodářství tamního velkostatku. V tomto roce odešel na trvalý odpočinek dlouholetý ředitel školy J. Straka. Na škole působil 38 let. Novým ředitelem se stal dosavadní odborný učitel R. Sakař. Bylo též vzpomenuto 10letého rozvinutí praporu České družiny v Kyjevě a pořádána oslava J. Žižky z Trocnova.

Zdroj: internet, zpracovala J. Kabrnová

Melodie zářijového měsíce - notový záznam vlaštoviček

Fejeton - podzim a zase ta škola

Nesnáším tohle podzimní plížení! Ráno zima, odpoledne vedro. Pach vzduchu. Ráno budík. Proč? Ještě včera nezvonil. Sezení ve škole, když venku svítí slunko a já místo toho sedím zavřená za sklem a poslouchám kecy do práce nadšených učitelů a usínám. Nesnáším ten pach podzimu a nesnáším, když ho cítím ještě o prázdninách. Fuj! Koho to zajímá?
Přiznávám, že podzim je někdy hezký. Svítí slunce, příjemné teplo, draci a kdo ví, co ještě. Podzim mám svým způsobem ráda (slunko, barevné listí, kaštany), ale většinu z něj nesnáším. Hezké to je tak možná o víkendech (když je výjimečně hezky). Podzim ve mně vyvolává paniku, pocit, že bude dlouho hnusně a tma. Deprese (co když zítra nevyjde slunce? Pamatujete si v zimě, jak 14 dní nevysvitlo? Každý večer jsem si říkala: Snad už zítra). Čvachtání bahna. Zima. Depresivní podzimní večery. Učení mučení. Já sedím ve světle lampy, bolí mě záda a píšu něco do školy. Samota se zdá ještě samotnější. Venčím psa, když prší. Odpoledne tma jak v pytli, doma nikdo. Pes spí mokrý v posteli.
Můj opravdový podzim má daleko do mého vysněného podzimu. Já u krbu s knížkou a čajem. Příjemné teplo. U nohou mi spí pes. Nebo: Do oken každý den svítí slunce a já v podzimní sukni vyrážím do práce, kterou mám ráda. Bum! Budoucnost nejistá a o práci, kterou budu mít ráda, si můžu nechat zdát. Haha. Prostě problém je na podzim ještě problémovější. Optimismus ze mě vyprchal už teď. Víte, kdy začíná podzim? Začíná, když ve všech letácích, co vám chodí do schránky, objevíte školní potřeby.
Tohle roční období je hrozně vlezlé. Ať už jsem byla sama nebo s někým, vždycky to stálo za prd. Asi mám takový úděl, že nejsem nikdy spokojená. S podzimem obzvlášť.
Jediné významné plus připisuji podzimu za čtení knížek v posteli. A to je poloviční, většina je zásluha knížky.
Takže teď se zvedám, možná začíná poslední víkend, kdy bude ještě hezky. Jdu nastavit svoje tělo posledním paprskům a užít si poslední prázdninové dny.
Člověk by se měl pořád na něco těšit. Na blbosti. Na co bych se mohla těšit…

J. Kabrnová

JAK SE NÁM TU ŽIJE

Tentokrát Vybíralovi z Lična, o nich jsme dlouho nevěděli, že jsou také „naši“, protože jejich dům leží na samé hranici obce Bačalky, tam, kde se stýkají hranice Lična a Záhub.

Olga a Werner Vybíralovi

O naší rodině se někdy přetřásají „tamtamové“ zvěsti, zvláště poté, kdy jsme se tak vehementně začali bránit větrným elektrárnám za našimi humny. Proto rádi odpovídáme na několik obvyklých otázek, které nám položili redaktorky z Pramínku.

Jak jsme se sem dostali? Jelikož jsme oba turisté z Liberce, kteří navštěvovali velmi často Český ráj, rozhodovali jsme, kde budeme žít na "stará kolena". Liberec je město severu, až příliš moderní, které se stává metropolí průmyslových zón, obchodu, sportovních akcí a pro mnohé jen příležitostí k obživě a zisku se všemi zápory a negativy pro poklidné žití. Prozkoumávali a hledali jsme krajinu s chalupou od Mnichova Hradiště po Ostroměř, od Železného Brodu po Jabkenice. Po šesti letech jsme našli, co jsme hledali, tj. chalupu nově postavenou, ale nedodělanou, na hranici obcí Lično a Záhuby. Za šest let co tu žijeme, jsme ji dostavěli a vybavili nejen pro potřebu svou, ale i pro dvě rodiny našich dětí, kteří k nám spolu s vnoučaty často jezdí.

Proč jsme tady zakotvili? Je tu kraj, který hodnotí odborníci na životní prostředí jako vnitrostátní periferii. Zde nikdy nebyla žádná průmyslová výroba či oblast lidské činnosti, která by stačila poškodit životní prostředí. Již od středověku jsou zdejší polnosti pouze tak úživné, že zde mohlo žít jen přiměřené množství obyvatel a nedocházelo zde nikdy k vysoké koncentraci vesnic. Zdejší kraj nedosahuje ani průměrné hustoty obyvatel 130 na čtvereční km, viz přednášky dr. Ulrychové, jičínské archeoložky, na jejíž přednášky a odborné vycházky po starých zaniklých vesnicích a hradištích jsme jezdili dávno předtím, než jsme se rozhodli pro Český ráj. Celý den je zde ticho, slyšíme jen bzukot hmyzu, šelest lesa, zpěv ptáků a skřehotání žab. Civilizaci nám připomíná jen několik vozidel na záhubské silnici, v dáli je slyšet motorová sekačka či pila a občasné přelety dopravních letadel. Celý den kraj voní a kdykoli vyjdeme před chalupu, uvědomujeme si, jak jsme v Liberci dýchali exhalace průmyslových podniků či smog a žili v neustálém hluku. Když jsme začali čistit pozemek od buřiny, starých ztrouchnivělých stoletých třešní, našel jsem na nich lišejník podobný tomu, který roste v rakouských národních parcích. V přírodě naší zahrady jsme objevili nádherně zelenou žabku stromovou i osm cm velkého brouka roháče. Když jsem požádal místního, aby mi traktorem posekal rozsáhlý pozemek, našli jsme více jak desítku rozsekaných užovek. Proto si sekám nyní sám malou motorovou sekačkou. Když vyjdeme na bývalou alej nad námi, jsou krásné výhledy odměnou. Z tohoto místa, vzdáleného jen pět minut chůze vidíme všechny dominanty Českého ráje, Tábor, Kumburk, Veliš a za ním všechny vrcholky Krkonoš, od Violíku až po Černou horu. Východ slunce se Sněžkou a Ještědem při letním slunovratu je hluboký zážitek, který korunuje krásu zdejší krajiny. Od posedu při asfaltce za bačalským statkem jsou další výhledy na konecchlumský masiv, Zebín, Zvíčinu, východní Čechy s Oškobrhem, polabskou údolní nivu a za ní čoudící tepelnou elektrárnu Chvaletice, která nás vrací do současné reality.

Jak se nám tu žije? Klidně a dobře, neboť současná moderní doba nám umožňuje být autem za 20 min. v M. Boleslavi, či Jičíně, nebo za 40 min. na okraji Prahy, za 50 min. v Liberci nebo za hodinu v Hradci Králové. Komplexně zajištěné obce máme v Dolním Bousově nebo v Libáni. Protože jízda autem není naše hobby, soustředíme všechny věci do jednoho dne a jede se zařizovat. Například potřebovali jsme ověřit podpis, navštívit poštu, koupit barvu, maso a zákusky. Na jedno zaparkování v Libáni jsme vše vyřídili za pouhých 20 minut. Ohledně místní kultury mohu jen souhlasit s ing. Kaprasovou /poslední Pramínek/. Libáňské hudební slavnosti jsou místním klenotem a p. Vokurka, dlouholetý organizátor, by měl dostat ocenění od státních orgánů, neboť jeho práce je darem pro rozvoj kultury v kraji. Vzhledem k tomu, že v každém domě může být internet pevnou linkou nebo mobilní sítí a televizní signál přes satelit, máme nepřeberné možnosti k získávání informací a je úplně jedno, jestli se bydlí ve městě nebo na samotě.

Co bychom chtěli do budoucna? No přece zdraví, štěstí, pohodu a dlouhá léta pro všechny lidi v tomto kraji. Lidé by si měli uvědomit, jak nádherný je tento kraj, který tu vznikal po dlouhá staletí prací, rozhodováním a selským uvažováním našich předchůdců. Starousedlíci to vnímají jako přirozenou samozřejmost. Moderní doba mnohdy tuto tradici nerespektuje. Několik příkladů. ***První:*** Sedíme s malým vnoučkem na posedu a dalekohledem sledujeme srnčí stádo na právě posečených lánech obilí. Pak vše zmizí. Slyšíme rachot lámaných větví a celých stromů, není to dinosaurus, ale velký lžícový nakladač, který odstraňuje přerůstající větve nad cestou. Spoušť je vidět dodnes. Někdo chtěl tento kraj odsunout k Ukrajině, nebo snad k Uralu? ***Druhý:*** Kamion vyhozených lednic u Paušova mostu. Odbor životního prostředí v Jičíně mi řekl: Jo peníze na to máme, ale nikdo nechce odvoz zorganizovat. Čeká se, až to bahno a

vegetace přikryje? ***Třetí:*** Na cestě na rozhraní katastru Lična a Záhub byla závora. Někoho péče o její otevírání a zavírání při průjezdu tak časově obtěžovala, že jeden sloupek byl vyvrácen i se zámkem a pohozen k výše uvedeným lednicím. Tato příhodná spojnice Bačalek a Záhub se stává každé nedělní odpoledne závodní dráhou čtyřkolek a terénních motorek výrostků z širokého okolí. Pravidelně se opakující řvaní výkonných strojů mi připomíná, že zase uplynul týden.

Co závěrem? Naše země je malá a náš kraj navíc krásný, proto by měl být řádně obhospodařován, posečen, sklizen, oset či osázen a nikoliv zpustošen necitlivými zásahy. Měli jsme to štěstí, že jsme mohli navštívit hodně cizích zemí a stále jsme se rádi vraceli domů. Bylo by velkou chybou, kdybychom přestali pečovat o krásnou krajinu, kterou zde máme. Stačí, abychom byli neteční k nekvalifikovaným a necitlivým zásahům do ní a pak dojde k naplnění rčení "Všude dobře, tak co doma". Kam se pak vystěhujeme?

Olga a Werner Vybíralovi

OKÉNKO DO MINULOSTI
VZPOMÍNKA

HLAVIČKA JAKO KULIČKA

„Tak pěkně hačačá, Františku. Co to dneska bude? Stříhat a holit?“ „Dneska jenom holit, pane mistr.“ „A copak si měl dneska k obědu?“ „Vepřovou.“ „S knedlíčkem?“ „Ne, s chlebem.“ „Taky dobrý, taky dobrý s chlebíčkem.“

Přesně tímto dialogem začínalo skoro každé nedělní odpoledne v hygienické holírně holiče Holého (HHHH), mého dědečka. Zhruba od čtrnácté hodiny, po skončení rozhlasové pohádky, jako když položíte jehlu na černou gramofonovou desku, se rozběhl pravidelný kolotoč otázek a odpovědí mezi mým dědečkem a jeho zákazníky. Zákazníci přišli do HHHH v naprosto stejném pořadí, neděli co neděli. František Vokal, za chvíli po něm Bohoušek Macoun, Bóďa Jirků, František Čikovský (to už se blížila 18. hodina, otvíračka v hospodě) a jako poslední po filmu pro pamětníky Bóžik Jakubec. Všichni se přišli vyfrizírovat před nastávajícím pracovním týdnem. Někdo přišel, jen aby získal dokonale hladkou tvář díky holicímu mýdlu Holík a perfektně naostřeným břitvám značky Solingen, někomu děda pomocí mechanických mašinek vytvořil na zátylku krásnou fazonku do půlky hlavy, Bóžik Jakubec si navíc nechal přistřihnout svůj krátký knírek pod nosem. A všichni odcházeli z HHHH nejen krásní a navonění Pitralonem, ale především si odnášeli krásný pocit úlevy ze svých každodenních starostí. U pana mistra (tak se mému dědečkovi všeobecně říkalo) se mohli svěřit, probrat co je pálí a trápí a na každou svoji starost nebo bolístku si odnášeli radu nebo povzbuzení od v pravdě dobrosrdečného, slušného a poctivého člověka, který všechno vyslechnul a nic nepustil dál. A když bylo někomu hodně ouvej, přidal na rozloučenou jeden ze sbírky svých výjimečně dobrých anekdot a svět byl hned veselejší.

Holičské křeslo pana Josefa Holého

Můj dědeček, pan Josef Holý, přišel do naší vesničky v roce 1939 se svojí velmi mladičkou a velmi krásnou ženou Pavlínkou. Doba byla zlá, válka, holičské řemeslo nepatřilo mezi ta, která mají zlaté dno. Mladí manželé (kterým jen pro zajímavost u svatby v osenickém kostele ministroval pan Josef Radušek coby dítko desetileté) přebývali v pronajatých světničkách v bývalé škole, u Jíravců, u Hakenů na Ličně a protloukali se, jak se dalo. Josef holil, stříhal, paním a slečnám na přání na hlavě vytvářel tlačené vlny alá Adina Mandlová, jeho žena zase vodové ondulace na natáčky i papírky, lokny pomocí kulmy, jež nažhavila v kamnech. Šetřili, aby mohli bydlet ve vlastním. To se jim poštěstilo až v roce 1947, kdy od Bašusových, kteří se odebrali osídlovat pohraničí, koupili malou chaloupku u silnice s čp. 23. Byl to v jejich životech velký pokrok, jednu místnost měli jako holírnu a v druhé se žilo, postupně i se dvěma dcerami. Jak šel čas, poměry v republice nebyly drobným živnostníkům příliš nakloněny. A bačalský lazebník byl donucen odejít pracovat do boleslavské automobilky a roztáčet kola výroby. Přesto se mu podařilo uhájit si svoji „oficínu“ aspoň pro přivýdělek a tak to i zůstalo. Můj dědeček tak byl posledním soukromým holičem v širokém okolí. Lidé mohli chodit do „komunálu“, ale k panu mistrovi je to táhlo víc. A kdo nemohl přijít, protože byl třeba nemocný nebo nepohyblivý, za tím pan Holý přijel na svém kole s pěkně zdobeným středem sám. V kožené taštičce měl svoje nádobíčko: mýdlo, nůžky, břitvy, kurtu, hřebeny, mašinky a během jednoho odpoledne dal do pořádku půl vesnice. Zvlášť měl napilno, chystala-li se pouť, posvícení

nebo dožínky. To si potom ke skromnému výdělku přivezl domů i chutnou výslužku.

Můj dědeček byl výjimečný člověk (což ti, kteří ho ještě pamatují, potvrdí). Jako válečný sirotek si prošel chudým nelehkým dětstvím a svoje místo na slunci si musel tvrdě vybojovat. Přesto zůstal ke každému člověku ve všech směrech ohleduplný a slušný. Svoje mladá léta prožíval v prvorepublikové Praze a tam na něho snad z plakátů k páně Fričovým a Lamačovým filmům dýchl duch prvorepublikového šarmu, galantnosti a noblesy. Byl to takový bačalský Oldřich Nový. Nepotkali jste ho jinak než v klobouku, který při setkání s kteroukoli sousedkou pozvedl, aby pozdravil, na sobě nosil plášť (byť z montérkoviny) a neexistovalo, aby z domova vyšel bez perfektně naleštěných bot. Ale to neznamená, že by se snad choval povýšeně nebo že s ním nemohla být legrace. Naopak! Děda byl neuvěřitelný bavič a vypravěč. Ať už vypravoval nám vnoučatům zážitky z dětství nebo z vojny (stokrát už vypravované a stále tak zábavné, že jsme doslova – promiňte – čůrali smíchy), nebo ať vypravoval košilaté vtipy, básničky a kuplety, které buď sbíral, nebo si je sám skládal. A to všechno za doprovodu libozvučných melodií, jež hrál na svoji mandolínu, a k tomu zpíval. Když se objevil s mandolínou při nástupu do autobusu z odpolední směny, mělo osazenstvo jistotu, že rozhodně nebudou podřimovat, ale že se budou tak dobře bavit, že se jim nebude chtít z autobusu. Stejně tak jako návštěvníci plesů a bálů, na kterých hrála Veselanka. Kapela, jež děda spolu s Fandou Pažoutem (bubny), p. Rýdlem (harmonika) a p. Hájkem (housle) – oba z Veselice - založil, sklízela velký úspěch nejen kvůli

různé muzice, ale také díky veselým vypravěčským kouskům p. Holého.

Asi je to už tak na světě zařízeno: oč intenzivněji někdo skutečně rozdává radost a činí lidi šťastnějšími, o to méně je mu na tuto bohulibou činnost vyměřeno času.

Svíčka pana Holého dohořela před třiceti lety, 3. září 1980 v jeho pouhých 67 letech.
(Neobávám se konce svých dní na tomto světě, protože vím, že pak se konečně zase po dlouhé době pořádně nasměju.)

Pavla Kaprasová

TIP NA VÝLET PRO DĚTI

Radek Pilař staženo z internetu

Doporučuji navštívit interaktivní animovatelnou dětskou expozici "Rumcajsův svět Radka Pilaře" na jičínském zámku za informačním centrem na Valdštejnově nám. Vyzkoušela jsem ji při festivalu Jičín město pohádky, ač je především pro malé děti, mne i devítiletou dceru potěšila. Tato svého druhu jedinečná expozice v České republice pro rodiny s dětmi byla slavnostně otevřena 6. 9. 2010. Malí i velcí se ocitnou v prostředí příběhů o loupežníkovi Rumcajsovi tak, jak ho výtvarně vytvořil Radek Pilař. Expozice vznikla v rámci čs. - polského projektu Brána do pohádky.

J. Rukavičková

ZELENÉ ZAMYŠLENÍ

Je pondělní ráno a já jako každý den usedám do malého autobusu, který mě, jak doufám vždy a včas doveze do práce. Zase bude pěkný pařák, říkám si pro sebe a bořím zadek do sedadla. Najednou mě zaráží a také přenáší do minulého století rozhovor jedné naší spoluobčanky s paní ze sousední vesnice. Ne, že bych poslouchala cizí hovory záměrně, toto se však přeslechnout nedalo, neboť vymoženosti dnešní doby, tzv. sluchátka a MP3 nejsou mé hoby. Pani si stěžovala jak ji u nás vadí řev sekaček a různých jiných strojů a nástrojů. Paní, jinak jistě vzdělaná a inteligentní, byla tak rozzlobená, že ji z úst vypadlo i pár neslušných výrazů. Vegetace by měla přece přirozeně růst, podle mě teda spíše zarůstat. Prý proč lidi nepoužívají kosy (myšleny ty klasické - pozn. autora).
V té chvíli projíždíme kolem upravené vesničky. Na chvíli se zasním. A pot mi vyrazil na čele. Vidím docela živě jak po týdnu stráveném v práci, při sobotním ránu a kokrhání berou všichni kosy a k pasu přivazují namočené brousky. Jak k večeru všichni padáme na ústa a zbytky brousku odhazujeme vztekle kamsi do rohu, těšíc se na další den, protože jsme vše nestihli. No hlavně, že bude ticho. No ještě bychom mohli udělat do obce zákaz vjezdu všech vozidel a kohouti by mohli kokrhat pouze mezi 14-15 hodinou. To je tak ideální čas. Děkuji technice a vynálezcům, že jsme pokročili kupředu. Opravdu si nedovedu představit, jak poletuju kosou po obecních loukách a po hřišti, jak si prozpěvuji a vychvaluji krásy přírody. Jistě to ona dáma zle nemyslela, jenom má prostě ráda ticho. No toho se ve 21. století asi nedočká. Tak pak už jen ty ze začátku zmíněné (laple) do uší.
Rychle se probírám z mrákot a vystupuji z autobusu, který mě bezpečně odvezl do práce a budu se těšit na víkend, kdy si sekačkou zařádím kolem domečku, abych to měla hezké a upravené.

J. Kabrnová

ODKAZ SVATÉHO VÁCLAVA

Legenda o sv. Václavu je většinou známá i těm, kterým dějepis k srdci nepřirostl. Přesto bych ji ráda v tento čas připomněla v pěkně zpracované podobě, kterou jsem nalezla na internetu.

Sv. Václav - život a legenda

28.9. - Svatý Václav se narodil kolem roku 907 jako starší syn Vratislava I. Jeho výchovu si vzala na starost jeho babička svatá Ludmila, která za něho v době jeho nedospělosti, kdy měl převzít vládu po svém zemřelém otci vládla. Svatý Václav byl díky své křesťanské výchově a jeho dobročinným skutkům velmi oblíbený mezi chudými a utlačovanými. Jeho úzká spolupráce se západní církví vyvolala odpor u stále ještě pohanské šlechty, ke které byl velmi přísný a jeho mladšího bratra Boleslava, který velmi toužil po vládě. V roce 929 byl poražen německým králem Jindřichem I. Saským a tím pádem byly české země nuceny platit poplatek za mír, čímž si opozici ještě více znepřátelil. Mezi oběma bratry vznikl konflikt, který vyvrcholil pozváním Václava na svěcení kostela do Boleslavi, kde byl na popud Boleslava I. nakonec svatý Václav ráno dne 28. září roku 929 zavražděn. Hned po jeho smrti se stal Bolestav I. českým knížetem. Poté co se ujal vlády, nechal převézt ostatky Václava do Prahy do Václavem založeného chrámu sv. Víta na Pražském hradě, kde zůstaly ve Svatováclavské kapli uložené dodnes.
Od 10. století je kníže Václav uctíván jako světec. Nejprve tomu tak bylo v Čechách, teprve později byl uctíván i v dalších zemích. Od druhé poloviny 11. století je svatý Václav chápán jako vládce a ochránce českého státu, čeští panovníci jsou bráni lidem jen jako jeho zástupci. Dokonce i „otec vlasti“ Karel IV. Podporoval svatováclavský kult a jemu zasvětil české korunovační klenoty – Svatováclavská koruna.

„Ty jsi dědic české země, rozpomeň se na své plémě, nedej zahynouti nám ani budoucím.“

Svatý Václav je patronem především České republiky, ale i vinařů a sládků. Bývá zobrazen s korouhví.

Úryvek z knihy "Lidové obyčeje a nápady pro šikovné ruce - Podzim" Zdroj: www.ceske-tradice.cz.

Projíždím kolem sochy svatého Václava na rozcestí Libáň – Milkovice – Lično a říkám si: „Od kdy tu hledíš na Libáň, kdo tě stvořil a co vše jsi již zažil, vždyť 28. 9. máš svátek“. Tato socha je údajně ochráncem Libáně, oči sv. Václava tím směrem shlíží. Pavla Kaprasová poprosila pana Stránského z Libáně, jestli by dohledal nějakou zmínku k této soše. Pokud i Vy, naši čtenáři, máte nějaké informace a vzpomínky, podělte se prosím o ně, otiskneme je příště.

Socha sv. Václava na rozcestí Libáň-Milkovice-Lično

ZÁŘÍ, Karel Toman

Můj bratr dooral a vypřáhl koně.
A jak se stmívá,
věrnému druhu hlavu do hřívy
položil tiše, pohladil mu šíji
a zaposlouchal se, co mluví kraj.

Zní zvony z dálky tichým svatvečerem.,
modlitba vesnic stoupá chladným šerem.
Duch země zpívá: úzkost, víra, bolest
v jediný chorál slily se a letí
k věčnému nebi.

Svatý Václave,
nedej zahynouti
nám ni budoucím.

Historická fakta jsou jedna věc, ale ráda bych se dozvěděla o vlivu sv. Václava na český národ více, proběhly mi myšlenky na toto téma hlavou. Ještě nyní jsem překvapena, jak má „objednávka“ byla rychle vyřízena. V pátek ráno jsem si při dlouhé cestě autem zapnula rádio. A hle, v pořadu „Jak to vidí…“ vysílaném českým rozhlasem 2 se k tomuto tématu velice trefně vyjádřil Václav Malý. V duchu mne napadlo, že takto hezky to nesepíši, těžko znovu vyjádřím, co bylo řečeno. A přišla další pomoc v závěru vysílání, kdy redaktor sdělil, že zvukový záznam vysílání a následně i jeho přepis je možné najít na internetových stránkách českého rozhlasu. Má reakce na to? Díky techniko, za možnosti, jež nám nabízíš! Kéž jsi smysluplně (ku prospěchu zachování života) využívána!
Ještě malá perlička. Letos poprvé se v rozvrhu 4. třídy objevil nový předmět. Bádala jsem nad zkratkou SMK.

Svět moderní komunikace. Bude to zřejmě především o využití počítačové techniky v komunikaci. A ze srdce si přeji, aby možnosti moderní komunikace přispěli k oprášení, vyléčení té přirozené lidské komunikace. Aby děti, rodiče, prarodiče, praprarodiče… objevili kouzlo okamžiků „spolu jen tak být“ (bez kulisy rádia, televize či počítače), aby si vzájemně více sdělovaly své pocity, vyprávěli, naslouchali…
Tak doufám, že „vidění“ Václava Malého Vás také pohladí. Zde je zmíněný needitovaný přepis živého vysílání.

J. Rukavičková

Každý všední den vám v pořadu Jak to vidí, nabízíme zamyšlení a postřehy našich exkluzivních hostů. Jak to vidí, od pondělí do pátku vždy v 8:30. Český rozhlas 2 - Praha.
Vladimír KROC, moderátor

Dnes v pátek s biskupem Václavem Malým. Co vám vytane na mysli, když se řekne září?
Václav MALÝ, biskup

Když se řekne září, tak kromě toho, že začíná školní rok, že září je měsíc, kdy začne také podzim, tak je pro mě spojen především s dvěma postavami našich národních, duchovních a kulturních dějin - se svatým Václavem a se svatou Ludmilou. A tak stojí za to si připomenout, co tyto postavy znamenají. Já tady nebudu mluvit o jejich životě, samozřejmě jsou různé dohody týkající se různých etap jejich života, ale stali se symboly. A to myslím, že je jako důležité, protože svatováclavská tradice je jednou ze základních duchovních větví našich národních dějin. Svatá Ludmila je spíše tak jako pozapomenutá. A stojí za to, abychom si uvědomili, jaké symboly stojí u počátku našich duchovních, kulturních a národních dějin. Svatý Václav, který žil v 10. století, je především znamením a symbolem vzdělanosti. Člověk kultivovaný, na tehdejší dobu velmi vzdělaný. A zároveň, který držel otěže moci v tehdejší době, ale tu moc nechápal jako něco, kdy si má vyzískat silou autoritu a postavení, ale jako něco svěřeného. A to je velmi aktuální i pro současnou situaci, kdy na společenské scéně jsme svědky různých šarvátek, nedorozumění, často i velmi ostrých slov, že opravdu ti, kteří mají důvěru občanů, by měli chápat moc jakožto službu, ne jakožto cestu k zvýraznění sebe sama nebo cestu, která jim přinese pohodlí pro celý příští život. Zároveň že vzdělanost není jenom souhrn nějakých poznatků, ale že je to především nahlédnutí do souvislostí života, souvislostí lidského poznání. A to myslím, že souvisí s tou postavou svatého Václava a zároveň tedy to byl člověk mírumilovný, kterému šlo o to, aby všechny vrstvy společnosti žily v míru, ve spravedlnosti, aby tady nedocházelo k nějakému kastovnictví, že ti, kteří jsou méně movití, že musí sloužit těm, kteří jsou více movití. To všechno myslím, že je jako velmi aktuální, i když žil v jiné době, v jiných okolnostech, za jiné mezinárodní situace, tak tohle jsou momenty, které jsou důležité pro prohlubování demokratické společnosti a prohlubování opravdu klidného soužití mezi všemi vrstvami obyvatelstva. A zároveň svatý Václav je nazýván vévodou české země, tudíž všichni ti, kdo stojí v čele této společnosti, tak ta moc je jim jakoby svěřena, svatý Václav to chápal, ta moc není jeho majetkem, ale on má zodpovědnost vůči Bohu, je to jenom jako něco svěřeného. Svatá Ludmila, jak jsem řekl, ta je trochu jako zapomenuta, to byla jeho babička, byla to kněžna, která se dala pokřtít s Bořivojem, svým manželem, což byl první český kníže, který se dal pokřtít. A ona měla veliký vliv na výchovu svatého Václava a tudíž se stává patronkou učitelů, a to je aktuální, protože jak jsem řekl, v září začíná školní rok, takže svatá Ludmila může být takovou, takovým příkladem povzbuzení pro všechny ty, jimž jsou svěřeni žáky, žáci, žákyně, studenti, studentky, kteří mají na ně vliv, že výchova spočívá nejen v tom rozšiřovat obzor znalostí a poznatků, ale především také povzbuzovat, aby si člověk uvědomil, že není na světě sám a že velikost člověka je v tom, nakolik dovede rozvinout vztahy, nakolik dovede se oprostit do toho vidět jenom sám sebe, ale umět také vidět ty druhé, jejich potřeby, takže svatá Ludmila je také symbolem mezigenerační solidarity. A to dobře víme, že je veliký problém v dnešní době, protože ten technický pokrok jde velmi rychle, ty okolnosti se mění velmi rychle, žijeme v globalizovaném světě, tudíž znalosti, zkušenosti, vnímání světa mezi různými generacemi dneska se velmi prohlubuje ta průrva, protože starší generace už zdaleka nestačí pochytit to, co je pro ty mladé generace samozřejmé. A tady jde o to, abychom si stále tedy uvědomovali, že ty starší generace něco vytvořily, že na ně navazujeme a že zase budeme my něco odkazovat těm budoucím generacím, že nejde jenom jaksi prosazovat mládí a zároveň přezírat stáří, že nelze poměřovat člověka jenom podle toho, nakolik zvládá různé technologie, nakolik se v tom globalizovaném světě dovede orientovat, ale právě že záleží na tom, nakolik dovede také vidět okolo sebe. A to myslím, že svatá Ludmila symbolizuje, právě že byla babičkou svatého Václava. A zároveň tedy, že ukazuje, v čem spočívá správná výchova, především v pravdivosti vůči sobě, vůči svým možnostem a zároveň v ohleduplnosti i vůči těm druhým. A ona se dovedla stáhnout, protože její snacha Drahomíra zrovna neměla nejlepší povahu, a to myslím, že je zase důležité také moment, aby člověk dovedl včas odejít. Ona se stáhla na hrad Tetín u Berouna, nezasahovala přímo do těch státnických záležitostí, to sledovala spíše zpovzdálí. A někdy tak jako sledujeme okolo sebe, že lidé, kteří třeba toho mnoho vykonali, najednou se nedovedou svého díla vzdát a nedovedou odejít. A v podstatě nepoznají, že už třeba překáží v rozvoji těm druhým. I to je, myslím, velmi důležité v souvislosti s touto postavou se svatou Ludmilou, takže by byla škoda, kdyby tyto dvě postavy zůstávaly zapomenuty, protože ať už o jejich životě víme to nebo ono, tak je důležité, že v té tradici tisícileté se staly symboly různých postojů, symboly pohledu na svět, pohledu na lidské soužití, a to je aktuální stále.

Podle www.rozhlas.cz. zpracovala J. Rukavičková

PODZIMNÍ OKÉNKO DO MINULOSTI

Jak se dříve na Bačalkách pytlačilo

Je tomu hezká řádka let, co byla naše vesnička plná života, dětí, lidí, kultury, zábavy a různých spolků. Vesnička, která leží na hranicích východočeského a středočeského kraje, obklopena krásnými lesy. Z jedné strany Viničkami, z druhé strany dominuje les „Křižánek“. Tyto lesy se dříve jen hemžily zvěří.

V této vesnické idylce žil a starostoval důstojný a vážený pantáta Josef Blecha. Dle jeho vyprávění ze svých mladých let působil jako sluha v klášteře u důstojného pána Převora.

Přes jedno stavení od něho provozoval svoji poctivou živnost tesařskou starý soused pan Soukal. Ten zas byl pověstný tím, že musel mít vše „symetrické“. Oba spojovala jedna veliká vášeň, a to myslivost. Tito důstojní kmeti byli členy mysliveckého spolku a velmi si na to dávali záležet. Nevynechali jeden hon na zajíce či vysokou. Dbali pečlivě v zimě o krmelce, o stav zvěře a věděli o kdejakém divočáku či lišce.

Ale jejich touha po ráně byla příliš veliká. Proto se domluvili, že se v noci tajně vyjdou ke Křižánku střelit nějakého zajíce. Bylo před Vánocemi, do kuchyně by se hodil a chuť na smetanovou omáčku byla nepřekonatelná. Tenkráte nastala nádherná mrazivá noc. Měsíc svítil jako rybí oko a sníh se jen třpytil a křupal pod nohama. Soused Soukal se pomalu krok za krokem plížil humnama ke starostovic stavení. Pušku přidržoval pod kabátem a v ústech se mu houpala dlouhá fajka. Nesmí ho nikdo spatřit. Pantáta ho již netrpělivě čekal, vyhlížel ho zadním okénkem u světnice. Když dorazil, již ve dveřích hlásil: „Starosto, takhle nemůžeme jít, je tam jako ve dne a bylo by nás na sněhu vidět. Zajíci by se vylekali a divočák, kdyby nás spatřil, mohl by se do nás pustit“.

Po krátkém uvažování přišli na to, že se obléknou do bílého nočního prádla paní starostové, budou takto se sněhem úplně splývat. Velice se jim tento nápad zamlouval. Panímáma sice nerada, ale na jejich naléhání otevřela svoji truhlici a pytláci si vybírali oblečení. Dlouhé bílé spodničky a noční jupičky jim padly jako ulité. Přes ramena ještě přehodili prostěradla a na hlavu si uvázali sváteční šátky. To byl přeci nápad! Takhle mohou bezpečně vyrazit. Ještě pohled do zrcadla a už se mohlo jít.

Zrcadlo viselo šikmo na zdi v síni. Pod ním byl dřevěný poklop v podlaze do sklepa, jak to v chalupách bývalo. V té době každý večer ukládala děvečka do sklípku hrnec s čerstvě nadojeným mlékem.

Pantáta starosta si v zápalu ani nevšiml, že je poklop zdvižený a jak se tak před zrcadlem nakrucoval a couval do všech stran, s velkým rachotem se zřítil do temného prostoru.

Přímo pod schody stály též dvě dřevěné putýnky okované obručemi. Milý pantáta se do jedné napasoval tak, že se v ní nemohl ani hnout. Děvečka Mařka se s velikým vřeštěním nad sklepem rozchechtala, až se ohýbala. Kočí Karel popadl před dveřmi sekeru a snažil se putýnku rozbít. Chudák panímáma ta trnula strachy, jak asi bude pantáta vyvádět, až ho z toho všeho dostanou ven. Soused Soukal, ten vzal do zaječích a uploval domů, aby neslyšel lamentaci na jeho moudrý nápad. Pantáta, který byl prudší povahy se vší zuřivostí na sobě mundůr roztrhal. Pomalu se šoural do sednice a panímáma mu celou noc přikládala obklady na jeho pohmožděný starostenský zadek.

Dlouho se tato událost přísně držela v tajnosti, avšak marně. Tak se potom o ní vyprávělo při draní peří od chalupy k chalupě. Generace se vyměnila a událost upadla v zapomnění. Já si však každým rokem v době mysliveckých honů na tuto úsměvnou historku vzpomenu a v duchu se vracím do doby uplynulých let a vybavuji si milé postavičky těchto dobrých lidiček.

Pro sraz rodáků v roce 2006
J. Hazdrová

HOJNOST - HOUBY A ZASE HOUBY

Co jsem netušila

Při poslední roznášce mne zastavila floristka paní ing. Sedláčková a povídá „Jestlipak víte, co nám tu roste za houby?“. Sbírám co má „dole trubičky“ a tak na můj otazník v očích odvětila: „I ty z Červeného seznamu hub, tedy chráněné a vzácné“. Paní Sedláčková mi sdělila, jaké houby zde můžeme najít a ze zapůjčené knihy Hřibovité houby, autoři: Josef Šutara, Michal Mikšík, Václav Janda a článku Petra Krásy uveřejněném na internetu vytahuji následující.
Ochrana vysokých hub (makromycetů), stejně jako ochrana rostlin, má v České republice zákonnou rovinu. Ochranu definuje a vymezuje zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, s pomocí prováděcí vyhlášky č. 395/1992 Sb. Chráněným houbám zákon zajišťuje ochranu ve všech vývojových stádiích včetně ochrany jejich biotopu. Vyhláška upřesňuje, které druhy jsou chráněné.
V České republice je tento seznam prvním zákonným seznamem chránícím vybrané druhy hub. Ze 46 druhů je jich 27 kriticky ohrožených (§1), 13 silně ohrožených (§2) a 6 ohrožených (§3). V odborných mykologických kruzích existuje návrh na rozšíření počtu chráněných druhů na 95. Snad jen pro porovnání uveďme, že Červený seznam hub ČR zná v různém stupni ohrožení téměř 904 druhů.

Hřib bronzový - staženo z internetu naturfoto.cz Jaroslav Malý

Nejen houby, ale i ostatní rostlinné a živočišné druhy negativně ovlivňují především kyselé deště, používání těžké techniky a necitlivé zásahy do ekosystémů. Za sběr hub uvedených v Červeném seznamu hub nebo rušivé zásahy do jejich stanovišť hrozí fyzické osobě pokuty řádově v jednotkách až desítkách tisíc korun. V případě nálezu vzácných druhů je doporučeno informovat mykologické pracoviště (Česká mykologická společnost, tel.:257530842, sekretariat@myko.cz nebo Česká vědecká společnost pro mykologii o. s., cvsm@natur.cuni.cz).

Kozák dubový - staženo z internetu naturfoto.cz Jaroslav Malý

Tak co nám tu vlastně roste?
Hřib bronzový, Hřib satan, Hřib Le Galové, Kozák dubový – jsou v Červeném seznamu hub zařazeny jako zranitelné, tedy se nesmí sbírat a jeho nálezy ba se měly evidovat a dokladovat.
Hřib rudonachový – v Červeném seznamu hub zařazen jako kriticky ohrožený, měl by se chránit a jeho nálezy evidovat a dokladovat.
Hřib plavý – v Červeném seznamu hub zařazen jako téměř ohrožený, měl by se chránit a jeho nálezy evidovat a dokladovat.

J. Rukavičková

OPILECKÉ HODY NA AUTOBUSOVÉ ZASTÁVCE

V nedávné době jsem byla s koštětem navštívit horní autobusovou zastávku v naší obci. Říkám si, zametu, je to tam samý (vajgl) a taky jsme sekali okolí, takže i napadaná travička. No co mé oko nespatřilo (viz. foto). To už snad ani není možné. Na jedné straně se snažíme o to, aby naše vesnička byla hezká a uklizená, na straně druhé, kdosi, a jistě nebyl sám, pořádá pijáckou hostinu přímo v autobusové zastávce. No budiž, když má někdo potřebu, ať se třeba upije, ale co takhle si po sobě uklidit? To je opravdu pěkná vizitka, bohužel nás všech.

J. Kabrnová

Vyschlý výčep na horní autobusové zastávce…

NAPSALI JSTE NÁM

Čistička odpadních vod – a co dál? Podruhé.

V minulém čísle Pramínku otevřela Pavla Kaprasová téma kanalizace v naší obci. Chtěl bych jí tímto za tento počin poděkovat a rád bych připojil svůj názor - názor informovaného laika.
V ČR musí mít kanalizaci a ČOV (čistírnu odpadních vod) všechny obce s více než 2000 obyvateli. Nemusím dlouho přemýšlet, abych zjistil, že tolik nás tu není, a tak ČOVku mít ze zákona nemusíme. Letmý pohled do požární nádrže pod horní zastávkou či rybníka pod hospodou mne však utvrzuje v myšlence, že s odpadními vodami je tu cosi v nepořádku. V zásadě máme několik možností jak toto napravit.
Většina z nás vlastní septiky s přepadem do dešťosvodu. Tyto by se měly několikrát za rok vyvážet. Není to žádná láce a navíc víme, jak příjemně tato činost „voní“. Představa, že se toto děje střídavě u každého domu v průběhu roku mne vede k úvaze o nákupu dýchacích roušek pro celou rodinu.
P. Kaprasová ve svém článku uvádí možnost výstavby kořenových čistíren. Tato by mohla být centrální, pro celou vesnici nebo individuální u každého domu. V prvním případě se obávám, že by se obec „prohnula“ skoro stejně, jako u klasické ČOV neboť značnou část nákladů tvoří zemní práce. Při individuální výstavbě by se muselo před každým domem objevit mělké jezírko zarostlé všelikými rostlinami ne nepodobné již zmíněné požární nádrži. Voda v něm se v létě prohřeje a málo která samička komára se nechá odradit od rozšíření početního stavu svého druhu.
Další možností jsou individuální čistírny. V těchto se komáři nelíhnou, vyvážení nezapáchá a voda je poměrně kvalitně čištěna. Ale pouze u trvale bydlících občanů. Ne snad, že by chalupáři schválně slinu jedovatou do záchodu plivli a tímto čištění omezili, ale využívání těchto aparátů pouze víkendově vede k vymření baktérií sloužících k čištění. Takto bychom se mohli bít do hrudí, že máme čističku u každého domu, ale kvalita vypouštěné vody by byla velmi tristní.
Dle mého názoru je vybudování centrální kanalizace s ČOV nejlepší možností čištění odpadních vod na Bačalkách a Ličně. Co se týče finanční náročnosti výstavby, uvidíme, jaké možnosti různých dotací budou. Podle mých informací byl vodovod dotován ministerstvem zemědělství a nikoliv operačním programem z EU. Nakrásně se může stát, že obec nakonec zaplatí jen zlomek nákladů, tak jak tomu bylo při stavbě vodovodu. Navíc v budoucnu není nereálné, že i pro nás bude kanalizace povinná a dotace už nebudou. Měli bychom tedy „brát, dokud je ruka Páně otevřená“.

Honza Dvořák

PERLIČKY ZE ŽIVOTA V OBCI

Turnaj ve stolním tenisu

V pořadí 2. turnaj ve stolním tenisu na Bačalkách v pivnici U bači se konal 14. 8. 2010 od 12 hod. V dobré náladě zápolilo 10 hráčů celé odpoledne.

První místo opět obsadil Tibor Král. Coby pořadatel a jeden ze sponzorů v jedné osobě se prvního místa vzdal, a tak pomyslné stupně vítězů byly obsazeny takto: 1. místo Václav Drozen z Libáně, 2. místo Jaroslav Horvát z Libáně, 3. místo Jiří Folprecht z M. Boleslavi.

Zleva: 1. místo Václav Drozen, 2. místo Jaroslav Horvát, 3. místo Jiří Folprecht

Pěkné ceny byly od těchto sponzorů: pivovar Svijany, pivovar Budějovický Budvar, AD Král - autobusová doprava, Josef Kolman - Česká pojišťovna. T. Král děkuje sponzorům a těší se na příznivce stolního tenisu při 3. turnaji, který bude ještě do konce tohoto roku.

Podle podkladů T. Krále zpracovala J. Rukavičková

VÝSLEDKY DOTAZNÍKU K VOLBÁM

Blížící se volby jsou různým způsobem připomínány i v našem Pramínku. Jednou z možností bylo, odpovědět na anonymní dotazník (příloha Pramínku č. 5), který se hlavně týkal zlepšení života v naší obci. Několik Vašich názorů a odpovědí jsme obdrželi osobně, nebo nalezli ve schránce Pramínku u místní pivnice.
Naše občany, včetně chalupářů, nejvíce trápí černé skládky, někdy používání zahradní techniky o sobotách a nedělích, mnozí připomínají špatné příjezdové cesty do obce, které ničí naše auta nezbytná ke zdejšímu životu. Jako špatná je hodnocena komunikace s místními zastupiteli. V tomto směru je možné budoucnost ovlivnit právě komunálními volbami, které nás čekají v polovině října. Dvě jména, která se ve všech příspěvcích opakovala, jako vhodní kandidáti pro volby, jsou ing. Pavlína Kaprasová a ing. Jitka Rukavičková.
Redakce Pramínku děkuje za Vaše názory

Zpracoval S. Zeler

POZVÁNKA SPORTOVNÍ

CYKLOVYJÍŽĎKA S PRŮVODCEM KRAJEM KOLEM JIZERY

Město Turnov a Sdružení Český ráj ve spolupráci s partnery pořádají v neděli 19. září 2010 cyklovyjížďku s průvodcem nazvanou ***„Od řeky za pivem a trochou historie“***. Nenáročná trasa je vhodná pro rekreační cyklisty i rodiny s dětmi. Během vyjížďky bude představena trasa plánované cyklostezky Greenway Jizera.
Start cyklovyjížďky je v neděli 19. září v 10.00 hodin na náměstí Českého ráje v Turnově.
Trasa: Turnov – Přepeře – Ploukonice – Březina – Loukov – Svijany – Příšovice – Nudvojovice – Turnov o délce 26 km. Během cyklovyjížďky bude slavnostně položeno základní „pádlo“ pro další rozšíření půjčovny lodí Jizera – Žlutá Plovárna v Přepeřích. Zájemci navštíví s průvodcem kostel v Loukově a znepřístupněné prostory novogotické hrobky knížat Rohanů. Na závěr proběhne exkurze v Pivovaru Svijany, kde se účastníci seznámí s tradiční technologií výroby tohoto piva a také ho ochutnají.
Podrobné informace o cyklovyjížďce lze získat na www.cesky-raj.info nebo na tel. 739 449 510, 481 540 253

Snímek z předchozí cyklojízdy

Podle tiskové zprávy Sdružení Český Ráj 17/2010 zpracovala A. Varhanová a J. Rukavičková

POZVÁNKA KULTURNÍ

VEČER NA „THÉMA“: ŽENSKÁ OTÁZKA

Milé ženy, dívky, děvčata, milostivé slečny a vážené dámy. Jak jsem zjistila z kalendáře v místním hostinci, není od září do vánoc takřka jediného víkendu, aby se tu neshromažďovali a nespolčovali živlové různého druhu. Buďme rády, že je o naši hospůdku takový interes.
Ale, povšimněme si, kdo se to zde vlastně schází: tu myslivci, tu fotbalisté, tu hasiči. A ptám se: „Což my, ženy, nemáme podobných práv spolčovacích? Což my, ženy, nedokážeme víc, než stát u plotny při přípravě chutné krmě a udržovat plamen v domácím krbu?“ Vždyť i my dokážeme odborně diskutovat a také se aktivně zapojit (stejně jako to činí muži) do řešení složité situace na komoditní burze, dokážeme zaujmout stanovisko k politické situaci v Bhútánu, snadno se orientujeme v novinkách z oblasti výzkumu enzymů zapojených do katabolismu rostlinného hormonu cytokininu . . . a tak bych mohla ve výčtu okruhů našich zájmů pokračovat.

Najděme si i my pravidelný čas pro společné schůzky,

Eliška Balzerová ve hře Můj báječný rozvod - staženo z internetu

pro náš **dámský klub,** kde bychom tato thémata mohly fundovaně projednat. Odhoďme proto zástěrky, oblečme se do šik róby a **sejděme se v pátek 24. září 2010 v 18.30 hodin v sále pohostinství U Bači.** Vzájemně se obohatíme zkušenostmi, radami a zážitky ze všech našich nelehkých životních rolí. Samozřejmě nebude chybět ani **host večera** – se svým báječným rozvodem se nám svěří **Angela Kennedyová- Lipska** v podání Elišky Balzerové. Pozn. – že budeme všechny dochvilné, je samozřejmostí. Nejdeme na rande. Pozvánka samozřejmě platí i pro **chatařky a chalupářky,** pro všechny bez rozdílu věku, světonázoru a vyznání. Proto přijeďte na víkend včas.

Pavla Kaprasová

Starohradské slavnosti vína

Dne 2. 10. 2010 od 10 do 18 hod. se budou konat na hradě a zámku Staré Hrady tradiční starohradské slavnosti vína za účasti vévody Albrechta z Valdštejna a jeho družiny. Ochutnávka vín, dobová řemesla, vinný jarmark, souboje královských mušketýrů, pohádkové vinobraní pro děti a další zajímavosti.

KAM ZA KULTUROU

POETICKÁ KAROLÍNKA

Ti z vás, kteří jste pravidelnými návštěvníky libáňského hudebního festivalu Foerstrovy dny víte, že se festival po skončení podzimní části ukládá k zimnímu spánku. Festival možná, ne však jeho organizátoři – obecně prospěšná společnost Foerstrovy dny, hudební festival. Pro skutečné kulturní „fajnšmekry“ jsou připraveny v cukrárně Karolínka lahůdky v podobě poetických podvečerů, které nabídnou setkání se zajímavými lidmi a jejich vyprávěním při šálku dobré kávy nebo sklence vína.
První poetický večer proběhne ve čtvrtek 14. října 2010 od 17.00 hodin pod názvem: „Génius, člověk a táta – Antonín Dvořák. S osobními vzpomínkami na svého otce, druhého syna geniálního hudebního skladatele, proložené hudebními nahrávkami z rodinného archivu se přijede podělit Antonín Dvořák III.
Protože je kapacita míst omezená na cca 20 posluchačů, ti z vás, kdo máte vážný zájem, zajistěte si závaznou rezervaci přímo v cukrárně u paní Vaníčkové. Vstupné je dobrovolné.
Další připravované večery:
4. 11. 2010 – Marie Hakenová, dcera operního pěvce Eduarda Hakena, vzpomíná na svého otce v komponovaném programu. Večer je věnován **100. výročí narození Mistra.**
9. 12. 2010 – Tragický osud autora nejznámější vánoční mše J. J. Ryby s ukázkami z této skladby. Večerem provází hudební publicista Mgr. Zdeněk Vokurka.

Pavla Kaprasová

V MĚSÍCI ZÁŘÍ SLAVÍ ŽIVOTNÍ JUBILEA TITO NAŠI SPOLUOBČANÉ

Hazdrová Jiřina	86 let
Limr Josef	86 let
Zeman Karel	55 let

Blahopřejeme.

PRANOSTIKY, LIDOVÉ PRŮPOVĚDI A OBYČEJE

Říjen

Říjen a březen rovné jsou ve všem.

Když v říjnu dlouho listí nepadne, tuhá zima se přikrade.

V říjnu mráz a větry, leden, únor teplý.

Studený říjen ničí všechen hmyz i pro příští rok.

4. říjen – sv. František z Assisi
Svatý František zahání lidi do chýšek.

15. říjen – sv. Terezie, převorka kláštera v Avile
Po svaté Tereze mráz po střechách leze.

16. říjen – sv. Havel – Gallus, poustevník v Galii
Jaký den Havel ukazuje, taková zima se objevuje.
Na svatého Havla hleď, abys měl zelí doma, neb v zimě pak výborně chutná.
Suchý den na svatého Havla zvěstuje suché jaro.

18. říjen – sv. Lukáš, sepsal Evangelium, patron malířů, sochařů, lékařů, řezníků, českých sklenářů
Do svatého Lukáše, kdož chceš, měj ruce volné, po svatém Lukáši za ňadra je dej!

28. říjen – sv. Šimon Kananejský, apoštol, křižován, rozřezán pilou, patron dřevorubců, sv. Juda Tadeáš, povolán mezi apoštoly, umučen
Ve svátek Šimona a Judy tuhnou na poli hrudy a zima leze z půdy.
Na Šimona a Judy i kočka leze z půdy.

Netradiční hezké zákoutí na Bačalkách

Příští vydání Pramínku plánujeme na pátek 22. 10. 2010. To už budeme znát výsledky voleb.

Tento výtisk připravili: Jaroslava Kabrnová – vedoucí skupiny, Varhanová Alena, Kaprasová Pavlína, Rukavičková Jitka, Zeler Slavomír. Dopisovatelé jsou uvedeni pod příspěvky. Grafická úprava: Pramínek, Vytiskl: p. Čermák. **Roznášku zajišťují:** J. Kabrnová a J. Rukavičková. **S náměty a připomínkami** se obracejte na kohokoliv z naší skupiny nebo posílejte na email praminek.bacalky@seznam.cz, či vhoďte do schránky Pramínku u obecního úřadu. **Na tisk Pramínku přispěli:** p. Hodboď 200Kč, p. Kaprasová 100Kč, K. K. 100Kč, p. Nováková z Lična 200Kč, Štědronští z Lična 400Kč, p. B. Šoltysová 100Kč, p. Matyášová 100Kč, anonymní dárci 500Kč. **Děkujeme. Vítáme vaše náměty a připomínky, aby Pramínek byl přínosem pro nás pro všechny.**